

Een jaar van vallen en opstaan

Normaal heb ik nooit echt het tijdsgevoel, maar nu het afgelopen jaar is wel heel snel gegaan. Elke bijzondere dag voelde extra hardt aan.

Het begon bij Sinterklaas, al voor je geboorte waren we al aan het fantaseren over deze dag. Want we zouden jouw eerste Sinterklaas vieren op papa,s werk. Jij zou voor het eerst de beste man gaan zien, misschien wel even bij hem op schoot zitten. Stiekem aan zijn baart getrokken hebben. Maar lieve Daan jij mocht dit niet mee maken. Toen kwamen de kerstdagen, nog geen drie maanden was je van ons weg gerukt Daan. Ik wilde je de mooie lichtjes in de boom laten zien, er zou een cadeau met jouw naam onder de kerstboom liggen. Daar in plaats lag er helemaal niets. Eerlijk gezegd had ik helemaal geen zin in deze feestdagen want jij moest hier zijn.

Mama dag weer zo,n dag dat je heel bewust bent dat jij er niet meer bent. Normaal had ik nooit iets met deze dag, maar toen ik overal online lieve berichtjes en foto,s voorbij zag komen van kindjes die hun mama,s hebben verrast werd ik hier verdrietig van. Jij zou nooit een mooie tekening voor me maken, of uit school komen met een geweldig knutselwerkje.

Toen kwam de zwaarste dag tot nu toe, jouw eerste verjaardag. Ik wilde geen sterkte horen ik wilde gewoon net als alle mama,s waar hun kindje jarig van is gefeliciteerd worden. Ja ik weet het moeilijk misschien voor jullie omdat Daan er niet bij is. Toch maakte je me hier heel blij mee. Voor mij is Daan dan wel niet lichamelijk hier, maar toch altijd bij me. Ook hij verdient een verjaardag. Hij had vast zijn eigen feestje daar boven in een mooie wereld met al zijn vriendjes. Wij beneden vulde het op onze manier in. We kwamen bij je op bezoek, we waren niet alleen. Je opa en oma waren er. En ook

vrienden van ons waren er ook op dezelfde tijd. Je kreeg van ons ballonnen en cadeautjes, want die horen toch bij een feestje. Thuis aten je papa en mama van een speciale taart op jouw verjaardag. Het liefst had ik jouw gelach willen horen op deze dag.

Vandaag de dag ben je precies een jaar bij ons weg. Hier was ik al maanden van bewust dat deze dag eraan kwam. Wat een moeilijke reis hebben we dit jaar gehad. Vele angsten, huilbuien, boosheid, jaloezie en nog veel meer van die emoties. Wat een raar idee dat het echt al een jaar geleden is dat je in mijn armen voorgoed je oogjes sloot. Dat we afscheid van je moesten nemen. Zo nutteloos dat jij gegaan bent... Nu een jaar verder heb ik zo veel geleerd, nog altijd doet het pijn dat je er niet meer bent. Nog altijd snap ik niet waarom je moest gaan, nog altijd huil ik om jou en nog altijd mis ik je enorm. Maar lieve Daan wat heb je me veel gegeven, zo veel door jou geleerd. Mijn wereld is aan het veranderen, jij bent hier niet voor niks geweest. En ik weet dat ook al zien we je hier niet meer, dat je altijd deel uit zal maken van ons leven. Het mooiste wat je me hebt gegeven is onvoorwaardelijke liefde, dat is iets wat niet iedereen zo makkelijk kan zeggen. Ik kan dit met een gerust hart zeggen.

Nog een keer het filmpje wat ik maakte na zijn afscheid (voor sommige kunnen er misschien schokkende beelden in zitten)